

ما صلح میخوایم

مقام معلم

نویسنده: تاش محمد معلم " نذیری "

۲۵ جنوری ۲۰۱۵

دوست داران قلم و صاحبان علم و معرفت و نو اندیشان پر از سازو برگ انسان و انسانیت در دیار هجرت بایمان شعری پیرامون کلمه مقدس معلم نکات چند خدمت شما عزیزان تقدیم میدارم:

امیر بی وطن خار و حقیر است   گدا گر وطن بمیرد امیر است

معلم ترسیم کننده جامعه انسان و انسانیت و تطبیق کننده حق بر باطل بر بنیاد غلبه بزوایای تاریک ادوار تاریخ با در نظر داشت کلمه برتری معنویت بر مادیت و بیرون رفت از حالت رکود و تاریک ، جهالت بر بنیاد منطق کوبنده می رزمند.

برای تربیه نسل جوان کشور از میتود و شیوه های مختلف مثل سلاح برنده علم و معرفت از ابتداء تا انتها بایک زندگی خیلی ساده می پردازد و خود را با غذای معنویت تسکین می بخشد و تأکید می ورزد که یگانه جامعه پیشرفته عاری از هرگونه تبعیض و تعصب ملی پیرامون گفتار های معلم گره می خورد. میگویند که معلم معمار جامعه بوده ، علم و معرفت، فرهنگ و حفاظت فرهنگ را به انسان ها ارزانی میدارد و با آغاز کلمه الفبا ، صبر و حوصله را دستور خود قرار داده از پاکی و صفایی اولاد خوردن پاسداری نموده با گرفتن دست شاگردان خوردن سن جهت ترسیم نقشه افغانستان و بیان کلمه افغانستان وطن مشترک همه ی ما و شما است را رقم میزند و اداب سلام دادن و احترام به بزرگان را وظیفه خانگی می سپارد و بسا میتود و شیوه های تدریس را به اولاد وطن به ارمغان می آورد و به صداقت ، راستی و وطن دوستی تأکید می ورزد و جامعه را به سوی پیشرفت و ترقی عاری از هرگونه تعصبات ملی و بین المللی رهنمایی نموده مزایای علم و معرفت را به شاگردان و از طریق شاگردان به اولیای شاگردان و از طریق آنها به جامعه زیست پیشکش مینماید و ترانه ی عشق و علاقه به وطن ، به شاگردان دستور داده و خود از سیاست دگم و یکطرفه کنار میرود و به نشست های جمعی اشتراک نموده مردم جامعه را بسوی وطن دوستی و برخورد عادلانه و کثرت گرایی دعوت مینماید و از مطالعه اخبار و جراید بمردم مژده می دهد و برخورد خود را بشیوه های خواست مردم عیار ساخته مطابق زمان حرکت نموده راه های علمی نجات انسان را شامل پلان روزمره خود می سازد و بتشکیل شورا های پیداکوژی و دعوت مردم را به شورا دست یازیده پیشنهادات مردم را شامل پلانهای روزمره خود می سازد و شیوه های عملی آنرا مطابق خواست زمان جستجو نموده و به آنها احترام میگذارد.

معلم را معمار و بنیاد گذار جامعه خطاب می نمایند و اقعاً چنین است در صورتیکه خشت اول بجای مناسب گذاشته شود، جامعه بسوی پیشرفت و ترقی

و عاری از هرگونه تبعیض و تعصب قومی عرض اندام نموده خطرات شکست در آن کمتر دیده میشود بیان زیر را دستور خود قرار میدهد.

گرخشت اول نهد معمار کج تا بثریا می رود دیوار کج

بناً قابل گفتن و یاد آوری است که معلم ملیت، اقوام قوم و قبیله ها را باهم آشتی داده فاصله ها را نزدیک نموده با یک ملت قوی و یک پارچه توجه جدی مبذول و مبارزه علیه هر گونه تعصب و تبعیض سرمشق خویش قرار میدهد و خواهان آن است که مردم سالاری در جوامع بشری به همه گان، نیت نیک و برویت علم و منطق استوار می باشد. دیده شده بعضی از معلمین و معلمات با استفاده از کلمه معلم استفاده های سوء نموده چهره پاک معلم را بیک چهره آلوده تبلیغ نموده میخواهند میان معلم و مردم فاصله ایجاد نموده به تک روی های خود ادامه داده و انمود سازند که معلم است جامعه را بکجروی ها سوق میدهد و درس مخالف اسلامی را بشاگردان جزء پلان خود میداند در حالیکه چنین نیست. معلم است که صداقت، ایمان و وجدان اسلامی وجود دارد و به آن ارج میگذارد. متأسفانه در سه دهه جنگ چنین امر علمی و همه جانبه بفراموشی سپرده شده در مابین دو سنگ آرد شدند، یعنی قریه جات را بیسوادی فراء گرفتند و شهرها عناصری بنام ترقی پسند؛ هر دو معلم را بکشتارگاه بردند و فرار از وطن نمودند؛ نمونه های آنرا در کشور های اروپا، امریکا مشاهده میکنیم که آنها بخاطر پیدا کردن یک لقمه نان بکار های شاقه و دور از مسلک و پیشه خود سرگردان می باشند. آنها زندگی اقوام ساکن افغانستان را باندازه ای خورد ساخته اند که قوم پرستی جمعی بقوم پرستی کوچه ای و قریوی تبدیل نموده، انسان را علیه انسان دیگر تحریک نموده و از عمل کرد خود خوش حال اند.

پس باید معلم را قابل وصف و عاری از سیاست دانست. اما بعد از پیروزی ۷ ثور ۱۳۵۷ معلمین از مدرسه ها و مکاتب در جریان درس به اولاد وطن گویا شما در حزب ثبت نام نکردید گفته به زندان ها برده شده بدون محاکمه و پرسیان و بیخبر از علم و معرفت و منطق انسان دوستی تا حال بدون نام و نشان گمنام می باشند و از آنها کدام قبر نمانده تا دوستان و عزیزان و بشمول فامیل های شان وقتاً فوقتاً پاسداری نموده و از کار نامه های آنها احترام و یاد آوری می نمودند چنین عمل و دور از علم و معرفت یل - درازان و منکر از شیوه های درست علمی شان

باعث آن شد که سرنوشت منورین و روشنفکران متدین و خدا پرست که همه از محاکمه وجدان می ترسیدند بدست کسانی افتید که جای سواد را بیسوادی گرفت در دوران حاکمیت ۷ ثور و بعد از آن تفنگ و زور گویی که گویا حامی و پشتبان اسلام جلوه داده در عرصه سیاسی ، نظامی و اجتماعی حکمفرما گردیدند و کشور را بمیدان تک تازی ، جهالت و منکر از علم و معرفت مبدل نموده بهار مردم را عوض سرسبزی بمیدان سیل خروشان تبدیل نمودند و خود را در چوکات اسلام و حامیان اسلام قلمداد نمودند.

بیاد دارم صدا ها معلم در جریان جنگ های تنظیمی بخاطر رفتن بمکتب و تدریس اولاد وطن شهید گردیده اند؛ حتی نعش های آنها در سرک ها و کوچه ها مدت چند روز بدون جنازه و دفن مانده بود. و بالای سینه آنها نوشته بودند که : جنازه باین کافر روا نیست ! جای تأسف است که تحصیل کرده های ما از برکت معلم آموختند. دیده می شود آن آدم کشان حرفوی با تجلیل از روز شهادت معلم سهم گرفته و عملکرد آنها را ستایش مینمایند در حالیکه پرسیده شود از آن جناب که چه باعث شده راه مهاجرت را پیش گرفته و پناهنده کشور های بیگانه شده اند و درینجا دور از مسلک ، پیشه ، تحصیل و رشته سرگردان بکار های شاقه می باشند و به القاب های دروغین به آنها مهر تأیید می گذارند. جای بسیار شرم آور و تاسف است که تحصیل کرده های جامعه ما در خدمت چنین افرادی قرار میگیرند که دشمن ترقی و پیشرفت بوده باطل را بر حق اولویت پنداشته میخواهند آفتاب را با دو انگشت پنهان کنند؛ بیخبر از آن اند که تمام اعمال آنها را تاریخ ثبت و معلم در جمع پلان درسی خویش به اولاد وطن تدریس نموده، چهره ظالمانه آنها را بر ملا ساخته عاملین آنها را بشناسایی میگیرد. بگذار علم و معرفت بتابد و معلم بقامت رسا ، پی قاتلان برود و صلح دوستی برادری برابری پیشرفت ترقی و عدالت اجتماعی بجامعه رنجدیده مان در فضای آسمان افغانستان بدرخشد.

خواننده گان محترم!

منظورم برای آنعده معلمین و استادان میباشند که با شکم گرسنه و پپای پیاده و داشتن لباس ژولیده بتن بمکتب رفتند و به غذای معنویت قناعت نموده ، شیوه های آموزش و پرورش را به اولاد وطن با قبول زحمت و خطرات جانی و وظیفه خود دانسته و توجه شاگردان را بروی تخته سیاه (بخوانید الفبا و بگویید بنام خدا) که آفریده گار همه مخلوقات جهان است با توجه باین کلمه که قلم را بسلاح معلم و

کتاب را به لحاف معلم و مکتب را خانه معلم تشبیه نموده ، دعاگوی جان و خرد، شرف ، آبرو به کلمه معلم میباشند . پس باید در صورت صفات فوق الذکر معلم باید نکات آتی را جهت موفقیت خویش در نظر داشته باشد.

افکار بیطرفی، پلان درسی منظم، ابتکار و عمل ، قوه نطق و بیان، حاکمیت بالای درس ، قدرت تصمیم گیری، رشته و مسلک، روحیه دلسوزی به شاگرد، عشق و علاقه، ابتکار و جابجا سازی شاگرد ضعیف بجای مناسب، صبر و حوصله، روش تدریس بزبان ساده، افهام و تفهیم در طرز شیوه های بکار برد و تطبیق عملی آن با میتود های گوناگون میتوانیم معلم را آموزگار نامید و به آن ارج گذاشت.

باگذشت زمان این همه جعل کاریها در سینه و طن پرستان واقعی کشور ما ثبت و بنسل جوان کشور؛ عوض مضمون تاریخ تدریس خواهد شد و قضاوت مردم مثل دانه قیمت بها بنابر عملکرد قبیله سالاری در محکمه وجدان ثبت خواهند شد.

دوستان محترم، فرهنگیان عزیز و قلم بدستان صادق و راستکار وطن! بهمه گان معلوم است هر تحول که در افغانستان در سه و نیم دهه جنگ بمیان آمده باعث زجر و تکلیف معلم بوده و معلم را شهید و محبوس نمودند و بدستان ناپاک خویش بروی معلم حمله ور شده زبان و دست معلم را بریدند که گویا دیگر گپ نزنند و ننویسد؛ زمانی فهمیدند که معلم عالی مقام دیگر گنگ شده از نوشتن و گفتن باز مانده بعداً از زندان ها رها نمودند غافل از آنند که معلم به پای خود تمام واقعیت هارا در زمین نوشته نموده میگوید : عمر ظالمان کوتاه است! بگذار علم و معرفت و صلح در فضای افغانستان بتابد؛ ظالمان و یاران شان بکمک باداران خارجی کوتاه گردد.

(احترام)